

QUE LA IGUALTAT SIGUI EL CAMÍ

QUERALT ARANDA ESPINAL

Navàs, Catalunya

Les violències contra les dones augmenten i es diversifiquen actualment fruit de les tensions en les esferes de poder. És ara, en aquest principi de segle, quan ens cal afrontar reptes fonamentals en els nostres estils i ritmes de vida, per tal de protegir-la: la supervivència del planeta i les seves espècies, també la humana, en depenen. Ja fa prou temps que parlem de Drets Humans i d'objectius del mil·lenni, tot i que no hem aconseguit universalitzar-los, i continua tocant parlar d'igualtat i no discriminació.

Sabem que la meitat de la població humana mundial és silenciada, invisibilitzada, discriminada, explotada o es troba en situació de risc per raó de gènere. El més probable, si ets dona, és que en algun moment de la vida experimentis directament la violència o la discriminació pel simple fet de ser-ho. Les manifestacions de la violència per raó de gènere sovint passen desapercebudes, en canvi en altres ocasions succeeixen i socialment són normalitzades o minimitzades. Mentre que ens exclamem davant la violència de gènere en l'àmbit domèstic, convivim amb violències institucionals i laborals més subtils i que poden passar desapercebudes, perquè no són més que reflexos de "formes tradicionals" o queden reduïdes a un càlcul economicista.

Mentre que la generació dels mil·lenials hem crescut amb les mares plenament incorporades en l'àmbit laboral i pensant que les dones podíem tenir els mateixos drets, quan arribem a l'àmbit laboral i institucional topem amb diverses realitats algunes encara impregnades de la tradició més rànica i masclista. Això passa arreu, des de Silicon Valley fins a la Diputació de Girona.

Com si les carreres professionals femenines haguessin de transcórrer d'esquena a les maternitats i als drets de les dones, i això forma part de la lletra menuda d'una espècie d'acord més o menys assumit. Com si és tractés de la tonada d'una vella cançó que anem repetint sense posar-hi gaire atenció, tolerem el mòbing, l'assetjament... i ens exclamem perquè als patis de les escoles hi passa el mateix.

Malgrat que denunciem la cultura de l'assetjament o l'abús i les diverses formes de violències contra les dones, aquestes continuaran si no aconseguim reapropiar-nos, com a dones, de la llibertat de decidir sobre els nostres cossos.

El dret de les dones a decidir sobre el propi cos implica decidir sobre l'opció de la maternitat i, per a les que

decideixen ser mares, també passa per la decisió sobre els propis parts i el model de criança i alimentació dels nadons.

La violència obstètrica és només una de les moltes violències que s'exerceixen contra les dones i en aquest cas es dona en institucions sanitàries durant l'embaràs i el part. Aquesta pràctica institucionalitzada i gratuïta afecta milers de dones tant en països llatinoamericans com a Catalunya i Espanya i no para d'augmentar. Aquest augment en el nombre d'intervencions en els parts, el podem dimensionar amb unes 50.000 dones/any a les quals se'ls fan cesàrees innecessàries (vista l'orientació de l'OMS que les cesàrees haurien de correspondre a un 10% dels naixements), o amb la pràctica de l'episiotomia (tall del perinè) que a Espanya es practica en el 79% dels parts vaginals a la sanitat pública i en el 89% en la sanitat privada, mentre que a Anglaterra s'efectua en el 14% dels parts vaginals. Les dones som intervingudes, sotmeses a cirurgia major o a proves innecessàries en funció de les mans dels professionals o els protocols hospitalaris amb els quals ens trobem. Aquestes pràctiques són directament proporcionals a la pressa que té qui les atén i augmenten en festius i dates senyalades malgrat que posen en risc les mares i els nadons.

Amb aquestes violències, la nostra capacitat gestant així com la nostra sexualitat ens és usurpada mitjançant diverses formes: medicamentització dels parts, pràctica generalitzada de l'episiotomia, la prohibició de l'avortament, la persecució policial de les treballadores sexuals i la seva manca de drets, la penalització laboral de les mares... són atacs als drets de les dones que generen majors vulnerabilitats i que ens expliquen perquè la pobresa i la desigualtat avui és femenina. La igualtat de drets entre dones i homes ha de ser un camí de lluita contra aquestes desigualtats socioeconòmiques estructurals.

Davant d'això, igual com davant dels reptes més importants de la vida o, fins i tot, en el coneixement del propi cos, no tenim recursos suficients, no hem estat educades per transformar-ho tot i sí per resistir-ho. Des d'aquest coneixement de la resistència heretat i des de noves aliances i constructes teixits col·lectivament com per exemple la "sororitat" (fraternitat entre dones) ens hem d'empoderar i recuperar en primer lloc els nostres cossos i també els nostres parts. ■